

[Kai Moltke.]

mål, der er stillet her, skal jeg fatte mig i korthed.

Det er jo kendt fra pressen og kendt for enhver, at man efterhånden på markedet er nået frem til tilstande af renteåger, som der rent konkret må tages stilling til. Den forhenværende justitsminister lovede i sin tid her i salen at undersøge spørgsmålet, og jeg føler derfor trang til at spørge, om der i justitsministeriet foreligger materiale af den art, og hvilken stilling justitsministeren vil indtage til det spørgsmål, der er rejst.

**Justitsministeren (Thestrup):** Ja, det er jo rigtigt, som det ærede medlem siger; at der har været stillet et spørgsmål vedrørende samme emne den 24. maj 1967 til den daværende justitsminister. Dengang gennemgik justitsministeren de væsentligste af de strafferetlige og civilretlige bestemmelser om åger, som findes; det drejer sig om straffelovens § 282, aftalelovens § 31 og afbetalingslovens § 8, stk. 3 og 4. Såvel efter straffeloven som efter aftaleloven er det en betingelse for at anvende bestemmelserne, at renten står i misforhold til modydelsen, d. v. s. at der må foretages en samlet bedømmelse under hensyn til den risiko, långiveren har påtaget sig. I afbetalingsloven anvendes udtrykket, at det ville være utilbørligt eller klart stridende mod god forretningskik at gøre aftalen gældende. I modsætning hertil efterlyser det ærede medlem en fast grænse for den højest tilladte rente, og der er bl. a. henvist til nogle nye franske lovbestemmelser.

Min forgænger stillede ved besvarelsen af det tidligere stillede spørgsmål i udsigt, at man ville prøve at få belyst spørgsmålet om det behov, der måtte være for ændringer i de gældende love, og i overensstemmelse dermed har justitsministeriet indhentet udtalelser fra Den danske Dommerforening og fra rigsadvokaten, ligesom vi har fremskaffet oplysninger om den ordning, der gælder i Frankrig.

Dommerforeningen har bl. a. oplyst, at der jævnligt for domstolene indbringes inkassosager, hvor der i opgørelsen indgår renteposter af en mistænkelig størrelsesorden. Ved domstolenes indgriben vil man dog som regel kunne få urimelige krav fra-faldet. En maksimering af renten, eventuelt

på den måde, at der sættes et loft for denne i forhold til den gældende diskonto, vil kunne føre til en lettelse af domstolenes arbejde på dette område. Dommerforeningen konkluderer, at man næppe generelt kan sige, at de gældende regler om åger er utilstrækkelige. I de sager, der føres frem til domstolene, kan og bør der i særlige tilfælde, hvor sagsøgte udebliver, gennem rettens officialvirksomhed føres en håndfast kontrol med, at kreditorerne ikke betinger sig urimeligt høje renter af deres tilgodehavende, men det skøn, der udkræves i så henseende, kan i mange tilfælde være vanskeligt at udøve, og i tvivlstilfælde må afgørelsen ofte falde ud til kreditors fordel. Hvis det derfor ud fra erfaringer fra andre områder, f. eks. fra politiets eller anklagemyndighedens arbejde, findes ønskeligt at stramme ågerreglerne, kan der ikke fra domstolenes side have noget at erindre imod en hertil sigtende lovgivning. Hvad særlig fogedsager angår, har man ingen erfaringer, der kan belyse, om de gældende regler er utilstrækkelige.

Det materiale, justitsministeriet har indhentet fra anklagemyndigheden, viser, at antallet af sager, hvori der opstår spørgsmål om at anvende den gældende ågerbestemmelse, er meget lille, og rigsadvokaten har ikke givet indstillinger om en skærpet lovgivning på dette område. Den franske lovgivning, som det ærede medlem hr. Kai Moltke henviser til, er et omfattende kompleks af regler. Det er rigtigt, at denne lovgivning tager sit udgangspunkt i de rentesatser, banker m. v. tager for lignende lån, og at renten normalt ikke må overstige det dobbelte af det gennemsnitlige effektive renteaftkast for obligationer. Udformningen af de franske regler tyder imidlertid på, at lovgivningsmæssig fiksering af den højest tilladte rente vil kræve en meget betydelig administration.

Hr. Kai Moltke nævner oplysninger, der har været fremme i forbindelse med en sag mod vekselerer Mourier. Der er indgivet anmeldelse mod et finansieringsselskab, men da sagen endnu befinder sig på efterforskningsstadiet, er der ikke grund til for mig at komme ind på enkeltheder.

På baggrund af dommerforeningens indstilling og også på baggrund af de oplysninger, der allerede foreligger i den nævnte